

TAI GIN HUA DSUNG DSCHI

Překlad knihy:

Tajemství Zlaté květiny

Mistr Lü Dsu pravil: To samo sebou Jsoucí, jmenuje se Smysl, Tao. Smysl nemá jména ani tvaru. Ono je jediná podstata a jediný praduch. Podstatu a život nemůžeme viděti. Jsou obsaženy ve světle nebes. Světlo nebes nemůžeme viděti, je obsaženo v obou očích. Chci býti dnes vaším průvodcem a odkryti vám nejprve tajemství Zlaté květiny velké Jednoty, abych odtud objasnil jednotlivě to další. Veliká Jednota je označení toho, co nemá ničeho více nad sebou. Tajemství kouzla života pozůstává v tom, že je použito jednání, aby se přišlo k ne-jednání, nesmí se vše přeskočit a chtít vniknouti přímo. Předanou zásadou je práce na podstatě. Při tom záleží na tom, nedostati se na scestí.

Zlatá květina je světlo. Jakou barvu má světlo? Vezměme Zlatou květinu jako přirovnání. To je pravá síla velké Jednoty. Slovo: Olovo vodní krajiny má jen jednu chuť, poukazuje na to.

Vysvětlení. V knize proměn se praví: Nebe plodí jednotou vodu. To je právě ta pravá síla velké Jednoty. Když člověk dosáhne velké Jednoty, stane se žijícím, ztratí-li ji, zemře. Avšak třebaže člověk v této síle /vzduchu, Práně/ žije, tak tuto sílu nevidí, právě tak jako ryby žijí ve vodě a vodu nevidí. Člověk umírá, nemá-li chuť k životu právě tak jako ryby hynou bez vody. Proto učili adeпти lidi zadržet to prapůvodní a uchovat tu jednotu, to je kroužení /oběh/ světla a udržení /zachování, chránění/ centra, středu. Jestliže je tato pravá síla zachována, pak můžeme svoji dobu života prodloužit a potom použiti metodu tavení a mísení, aby se vytvořilo nesmrtelné tělo.

Práce kroužení, oběhu světla spočívá zcela na zpětnběžném pohybu, že soustředujeme myšlenky /místo nebeského vědomí, nebeské srdce/. Nebeské srdce se nalézá mezi sluncem a měsícem, tj. mezi oběma očima. Kniha o Žlutém zámku praví: V místě ve velikosti palce ve stopu velikém domě můžeme uspořádati život. Dům velikosti stopy je obličej. V obličejí je místo velikosti palce. Co by to mohlo býti jiného než nebeské srdce? Uprostřed čtvernatého palce bydlí nádhera. V purpurovém sále nefritového města sídlí Bůh nejkrajnější prázdnoty a životnosti. Konfuciáni to nazývají: Střed prázdna. Buddhisté: Terasa životnosti, života. Taoisté: Země předků nebo Žlutý zámek nebo Tmavý průsmyk nebo Prostor dřívějšího nebe. Nebeské srdce se rovná obydlí, domácí pán je světlo. Proto, jako světlo se pohybuje kruhovitě, tak síly celého těla se zastavují před jeho trůnem, jako když svatý král založil hlavní město a vytvořil základní pořádek a všechny státy se blíží s dary, nebo jako když pán je klidný a jasný, sluhové a služky samy od sebe poslouchají jeho rozkazů a každý dělá svoji práci.

Proto potřebujeme jen přivést světlo do oběhu, do kroužení, tj. nejvyšší a nejpodivuhodnější tajemství. Světlo lze lehce pohnouti, ale těžko ustáliti, zírati. Když se nechá dosti dlouho v kruhu běžeti, pak krystalisuje, tj. přirozené tělo ducha. Tento krystalisovaný duch tvoří se na oné straně devíti nebes. To je stav, o němž se praví v knize o Pečeti Srdce: Toho rána letíš mlčky vzhůru. Při provádění tohoto základního pravidla, nepotřebujete hledati žádných jiných metod, nýbrž musíte prostě soustřediti na to své myšlenky. Kniha Leng Yen praví: Soustředěním, koncentrací myšlenek můžeme létati a zrodíme se v nebi. Nebe není to velké modré nebe, nýbrž to místo, kde je vytvářena tělesnost v domě tvůrce. Jestliže dále takto pokračujeme, tak povstává zcela přirozeně mimo toto tělo ještě jiné duchovní tělo.

Zlatá květina je elixír života /Gin Dan, doslova: Zlatá kulička, Zlatá pilulka/. Všechny proměny duchovního vědomí závisí od srdce vědomí. Zde je tajemné kouzlo, které ačkoliv zcela přesně souhlasí, přiléhá, přec je tak prchavé, neurčité, tak že vyžaduje nejvyšší inteligenci a jasnost a nejhlubšího ponoření a klidu. Lidé bez této nejvyšší inteligence a porozumění nenajdou cesty použití, upotřebení, lidé bez tohoto nejkrajnějšího ponoření a klidu nemohou ho zadržeti.

Vysvětlení: Tento oddíl vysvětluje prapůvod velikého smyslu světa, Tao. Nebeské srdce je zárodkem kořene velkého Smyslu. Když dovedeme býti zcela klidní a tiší, pak nebeské srdce se samo sebou zjeví. Když se hýbá a správněběžně se projeví cit, tak povstává člověk jako prapůvodní živá bytost. Tato živá bytost dlí po početí před zrozením v pravém prostoru.

Když jediný tón individualisace do zrození vchází, jsou podstata a život rozděleny ve dvě. Od tohoto okamžiku – není-li dosaženo nejkrajnějšího klidu – podstata a život se nikdy nevidí.

Proto se praví v plánu velikého Pólu: „Veliká Jednota obsahuje v sobě pravou sílu /pranu/, sémě a ducha, animus a anima. Jsou-li myšlenky zcela v klidu, takže vidíme nebeské srdce, tak dosáhne duchovní inteligence sama sebou prapůvodu. Tato podstata bydlí ovšem v pravém prostoru, ale jas světla sídlí v obou očích. Proto učí mistr oběhu světla, aby bylo dosaženo pravé podstaty. Pravá podstata je prapůvodní duch. Prapůvodní duch je právě podstata a život a vezmeme-li na tom to reálné, pak je to právě prasíla. A veliký Smysl je právě tato věc.“

Mistr se nyní dále stará, aby lidé neminuli cestu, jež vede od vědomého jednání k nevědomému ne-jednání. Proto praví: „Kouzlo životního elixíru používá vědomého jednání, aby dosáhlo nevědomého ne-jednání. Vědomé jednání záleží v tom, že reflexí přivede se světlo do oběhu, aby nebe se stalo zjevným. Když se pak právě sémě zrodí a pravá metoda se použije, aby je roztavila a smísila a tak vytvořila elixír života, projde cestou průchodu. Tvoří se embryo, jež se musí vyvíjeti prací zahřívání, živení, koupání a mytí. To přechází do oblasti nevědomého ne-jednání. Potřebuje plného roku tohoto ohnivého období, než je embryo zrozeno, slupky odhozeny a než z obyčejného světa přejde do svatého.“

Tato metoda je zcela jednoduchá a lehká. Avšak vyskytuje se při ní tolik měnivých a proměnlivých stavů, že jest řečeno: Jedním skokem se tam nemůžeme naráz octnouti. Kdo hledá věčný život, ten musí hledati místo, kde vznikla prapůvodní podstata a život.

2. Prapůvodní duch a vědomý duch.

Mistr Lü Dsu pravil: „Vůči nebi a zemi je člověk jako jepice, ale vůči velikému Smyslu je také nebe a země jako bublina a jako stín. Jen prapůvodní duch a pravá podstata překonávají čas a prostor.

Síla semene jest právě tak jako nebe a země podřízena pomíjivosti, ale praduch leží na oné straně polárních rozdílů. Zde jest místo, odkud nebe a země odvozují své bytí. Když žáci dovedou pochopiti praducha, překonají polární protivy světla a tmy a nezůstávají více v těchto třech světech. /Poznámka: Tři světy: nebe, země, peklo/. Toho je schopen však jen ten, kdo zíral na podstatu v její prapůvodní podobě.

Když se lidé odpoutávají od mateřského těla, tu sídlí praduch ve čtverhranném místě velikosti palce /mezi očima/, vědomý duch však sídlí dole v srdci. Toto nižší srdce z masa má tvar velké broskve, je pokryto plícemi, podporováno játry a obsluhováno vnitřnostmi. Toto srdce je závislé na vnějším světě. Jestliže nejíme jen jediný den, cítí se krajně nepříjemně. Slyší-li něco děsivého, buší, slyší-li něco hněvivého, zastavuje se, když je blízko smrti, je smutné, vidí-li něco krásného jest okouzleno. Ale nebeské srdce v hlavě, kdy to by se mělo třeba jen v nejmenším pohnouti? Ptáš se, zda se nebeské srdce nemůže pohybovati? Tu odpovídám: Jak by se mohla pravá myšlenka pohybovati ve čtverhranném coulu! Pohybuje-li se opravdu, pak to není dobré. Neboť když obyčejní lidé umírají, pohybuje se, ale to není dobré. Nejlepší je ovšem, když se světlo upevnilo již v duchovním těle a když jeho životní

síla ponenáhlu proniká pudy a pohyby. Ale to jest tajemství, které od tisíciletí nebylo zvěstováno.

Nižší srdce se pohybuje jako silný, mocný vojevůdce, který neváží si svého nebeského vládce pro jeho slabost a vedení státních záležitostí a které strhl na sebe. Když se však podaří prázamek upevniti a chrániti, pak je to jakoby silný a moudrý vládce seděl na trůně. Obě oči přivádějí světlo do oběhu jako dva ministři po pravici a po levici, kteří podporují svého vládce celou silou. Když vládá v centru je v pořádku, pak se dostaví všichni oni povstalečtí hrdinové s obráceným kopím, aby přežali její rozkazy.

Cesta k elixíru života zná jako největší kouzlo semennou vodu, oheň ducha a zemi myšlenek: tyto tři. Co jest semenná voda? Jest to dřívějšího nebe pravá, Jediná Síla /Eros/. Oheň ducha jest právě světlo /Logos/. Země myšlenek jest právě nebeské srdce středního příbytku /intuice/. Ohně ducha používáme k působení, zemi myšlenek jako substance a semennou vodu jako podklad. Obyčejní lidé vytvářejí svoje tělo myšlenkami. Tělo není jen to veliké vnější tělo měřící sedm stop. V těle je anima. Anima lpí na vědomí jako na svém působení. Vědomí závisí na animě, aby mohlo vzniknouti. Anima je ženského rudu /Yin/ a jest substancí vědomí. Pokud jest toto vědomí neporušené, plodí stále dále od pokolení k pokolení a změny animiných postav a změny substance jsou ustavičné.

Vedle toho ale jest zde animus, ve kterém je skryt duch. Animus sídlí ve dne v očích, v noci přebývá v játrech. Když bydlí v očích, vidí; když sídlí v játrech, sní. Sny jsou putováním ducha všemi devíti nebesy a všemi devíti zeměmi. Kdo ale za bdění je temný a ponořený a připoutaný ke své tělesné postavě, takový je spoután animou. Proto oběhem světla je ovlivněna koncentrace animova a tím uchován duch; tím jest anima podřízena a vědomí zrušeno. Metoda starých, jak uniknouti světu, pozůstává totiž v tom, že škváry temnoty úplně roztavili, aby se dostali zpět k čistému Tvořivému. Není to nic jiného než umenšení animy a naplnění ducha. Oběh světla je kouzelným prostředkem ku zmenšení temnoty a ovládnutí animy. I když práce není nařizena na zpětné přivádění tvořivého, nýbrž omezuje se na kouzelný prostředek oběhu světla, pak jest světlo právě to tvořivé. Jeho oběhem vracíme se k tvořivému zpět. Když tuto metodu sledujeme, pak bude přítomna sama od sebe hojně semenná voda, oheň ducha se roznítí, země myšlenek se upevní a vykrystalisuje a svatý plod může tak býti donošen. Skarabeus válí svou kuličku a v kuličce vzniká život jako působení nedělitelné práce jeho duchovní koncentrace. Když i v hnoji může vzniknouti embryo, jež opustí obal, jak by nemohlo sídlo našeho nebeského srdce vytvořiti též tělo, jestliže na to koncentrujeme svého ducha?

Ona jediná působivá pravá podstata /Logos ve spojení s životností/, když klesá dolů do sídla tvořivého, dělí se v anima a animu. Animus je v nebeském srdci. Jest světelné podstaty, jest silou lehkého a čistého. To jest to, co jsme obdrželi od velikého Prázdná, co má stejnou podobu s Prapočátkem. Anima je přirozenosti temné. Je silou těžkého a rmutného, je zajata v tělesném srdci z masa. Animus miluje život. Anima hledá smrt. Všechny smyslové rozkoše a hněvivá hnutí jsou působností animy, to je vědomý duch, který po smrti požívá potravu z krve, ale za života je v největší nouzi. Temné vrací se k temnému a věci se přitahují podle svého druhu. Učitel však dovede temnou animu dokonale destilovati, takže se promění v čiré světlo /Yang/.

Poznámka: Zde je světlo jako vesmírový princip, pozitivní pól, ne jako svítící světlo.

Vysvětlení: V tomto oddílu je popsána role, kterou hrají při tvoření lidského těla praduch a vědomý duch. Život člověka je jako život jepice, jenom pravá podstata dovede uniknouti koloběhu nebe a země a osudu aeonů. Pravá podstata vychází z nepolárního a přijímá prasilu polarity, čímž přijímá pravou podstatu nebe a země do sebe a stane se vědomým duchem. Obdrží pravou podstatu od otce a matky jako praducha. Tento praduch je

bez vědomí a bez vědění, dovede však průběh vytváření těla řídit. Vědomý duch je velmi zřejmý a velmi účinný a dovede se ustavičně přizpůsobovati. Je pánem lidského srdce. Pokud prodlévá v těle je Animem /Animus/. Po svém odchodu z těla stává se duchem. Praduch během vstoupení do těla bytí – nevytvořil ještě žádného embrya, v němž by se mohl ztělesnit. Tak se krystalisuje v nepolární volné jednotě.

V době zrození vdechuje vědomý duch sílu vzduchu a stává se tak obydlím zrozeného. Sídlí v srdci. Od té chvíle je srdce pánem a praduch své místo ztrácí, pokud má moc vědomý duch.

Praduch miluje klid, vědomý duch miluje pohyb. Při svých pohybech zůstává vázán na pocity a žádostech. Dnem a nocí spotřebovává tak prasek, až úplně spotřebuje sílu praducha. Pak opouští vědomý duch svůj obal, tělo a odchází.

Kdo všeobecně konal dobro, toho duševní síla, když se blíží smrt, je jasná a čistá. Vychází hořejšími otvory, nosem a ústy. Čistá a lehká síla vzduchu stoupá vzhůru a vznáší se k nebesům a on se stane pětinasobným stínem-geniem nebo stínem-duchem. Když ale je praduch použit od vědomého ducha ke chtivosti, zvrácenosti, žádosti a rozkoši a dělal všechny možné hříchy, pak v okamžiku smrti je duchovní síla kalná a zmatená a vědomý duch odchází dolním otvorem břicha zároveň se vzduchem. Neboť je-li síla ducha kalná a nečistá, pak se krystalisuje dole, klesá dolu do pekla a stává se démonem. Pak nejen praduch ztratí svůj způsob, ale také moudrost a moc pravé podstaty je tím zmenšena. Proto praví mistr: Když se pohybuje, tak to není dobře. Chceme-li zachovati praducha, pak musíme bezpodmínečně si podmaniti poznávajícího ducha. Cesta k jeho podmanění, vede právě oběhem světla. Cvičíme-li oběh světla, tak musíme obojí, tělo i srdce, zapomenout. Srdce musí zemřít, duch žít. Když žije duch, pak počne dech podivuhodným způsobem kroužit, kolovati. To je to, co mistr nazývá tím nejlepším.

Poznámka: Zde jsou charakterisovány čtyři stadia znovuzrození. Znovuzrození z vody a ducha je povstání pneumatického, duchovního těla v pomíjivém těle z masa. Zde je to shodné s myšlenkami sv. Pavla a Jana. Poté musíme ducha nechat se ponořit do dolejší části těla tj. do slunečního pletiva. Pak se stýká síla s duchem a duch se spojí se silou a krystalisuje se. To je metoda, jak se příkládá ruka.

Časem promění se praduch v obydlí života do pravé síly. V tom čase musíme použití metody točení mlýnského kola, aby byl destilován a stal se elixírem života. To je metoda soustředěné práce. Je-li perla elixíru života hotová, pak se může tvořit svaté embryo, pak musíme řídit všechnu práci zahřívání a vyživení nebeského embrya. To je metoda ukončení.

Když pak je dokončeno tělo síly dítěte, pak je třeba pracovat na tom, aby se embryo zrodilo a navrátilo zpět do Prázdná. To je metoda uvolnění ruky.

To je od nejstarších časů až po dnešek pořadí velkého Smyslu ve skutečné metodě vytvořit věčně žijícího, nesmrtelného a svatého genia. Nejsou to žádné plané řeči.

Když se práce tak dalece zdařila, pak je vše, co patří temnému principu zcela stráveno, zničeno a tělo je zrozeno k čistému světlu. Když se vědomý duch přeměnil v praducha, pak teprv je možno říci, že dosáhl nekonečné proměnlivosti a uniknuv koloběhu, stal se šestinasobným přítomným, zlatým geniem. Když použijeme metody k zušlechtění, jak chceme pak uniknouti cestě znovuzrozdování a umírání?

Poznámka: Pětinasobný, přítomný genius, do kterého se dobrý člověk ve svém temném puzení při smrti promění, je omezen na oblasti pěti smyslů, tedy přec jen zajat v tomto světě. Znovuzrození způsobí jeho přestoupení do šesté duchovní oblasti.

3. Oběh světla a zachování středu.

Mistr Lü Dsu pravil: „Od kdy je známo, zjevno označení oběh světla? Je zjevno pravým člověkem Počátku formy /Guan Yin Hi/. – Žák Lao-Tse.

Necháme-li světlo kolovati v kruhu, pak krystalisují se všechny síly nebe a země, světlého i temného. To je to, co se nazývá semenné myšlení nebo vytříbení síly, nebo vytříbení představy. Když začínáme tohoto kouzla používat, pak je to, jakoby uprostřed jsoucna bylo něco nejsoucího. Když pak po čase je práce hotová a na oné straně těla je tu jiné tělo, tak je to, jakoby uprostřed nejsoucna bylo jsoucí. Po soustředěné práci, teprv po stu dní stane se světlo pravým, pak teprv stává se duchovním světlem. Po stu dní vzniká uprostřed světla sám od sebe bod pravého světelného pólu Yang /mužský pól/. Naráz pak vznikne perla semene. Je to, jako když muž a žena se spojí a nastane početí. Pak musíme býti zcela tiší a to očekávat. Oběh světla je epocha ohně.

Uprostřed prastávání je záře světlého tím podstatným, rozhodujícím. V těle světa je to slunce, v těle člověka je to oko. Vyzařování a rozptýlení duchovního vědomí je způsobováno hlavně touto silou, když je tato řízena navenek /plyne zpět/. Proto spočívá úplně smysl Zlaté květiny na zpětněběžné metodě.

Vysvětlení: Srdce člověka stojí ve znamení ohně. Oba duševní póly jsou zde proti sobě postaveny a sice jako Logos /srdce, vědomí/, který stojí pod znamením ohně, a Eros /ledviny, sexualita/, který stojí pod znamením vody. Přirozený, obyčejný člověk nechá působiti tyto dvě síly navenek /intelekt a pohlavní akt/, čímž se stane, že ony vytékají a se stravují. Adept obrací je dovnitř a přivede je do kontaktu, tím se vzájemně oplodňují a tak plodí duševně plnokrevní a proto silný duchovní život.

Plamen ohně dere se vzhůru. Když obě oči pozorují věci tohoto světa, je to pak vidění nařízené navenek. Když oči zavřeme a obrátíme pohled, řídíme ho do nitra, dovnitř a pozorujeme prostor předků, pak je to zpětněběžná metoda. Síla ledvin stojí pod znamením vody. Když se pohnou pudy, tak teče síla dolů, řízená navenek a vytváří děti. Když nenecháme v okamžiku rozpouštění, vypouštění, tuto sílu vytékati ven, nýbrž jí silou myšlenky, představy vedeme zpět, aby vystoupila nahoru do nádoby Tvořícího a tělo a srdce osvěžila a živila, pak je to rovněž zpětněběžná metoda. Proto je řečeno: Smysl životního elixíru spočívá úplně na zpětněběžné metodě.

Oběh světla není jen oběh květu semene jednotlivého těla, nýbrž je to přímo oběh pravé tvůrčí tvořivé síly. Nejedná se zde o okamžitou představu fantasmie, nýbrž o vyčerpání koloběhu proměn duší všech aeonů. Proto znamená jedna dechová pauza jeden rok – dle lidského času – a jedna dechová pauza znamená sto let – měřeno dle dlouhé noci devíti stezek /znovuvtělování/.

Když má člověk za sebou onen tón individuace, je dle okolností zrozen ven, a až do stáří nepohlédne ani jedenkrát zpětněběžně. Síla Světlého se vyčerpává a uniká a to vede do světa devateronásobné tmy /znovuzrození/. V knize LengYen /Lankavatara sutra/ je řečeno: Soustředěním myšlenek můžeme létat, soustředěním žádostí padáme. Když žák pěstuje málo myšlenek a mnoho žádostí, tak přijde na stezku dolů vedoucí. Jenom kontemplací a klidem vzniká pravá intuice: k tomu je zapotřebí zpětněběžící metody.

V knize tajných srovnání se praví: Yin Fu Ging, taoistická Sutra. Odpoutání, rozpouštění je v oku. V jednoduchých otázkách žlutého vládce se praví: Su Ven, taoistické dílo z pozdějších let je vydáváno za dílo mystického vládce Huang Di: Květ semene lidského těla musí se soustřediti nahoru v prázdném prostoru. To se vztahuje k tomu. V této větě je obsažena nesmrtelnost a také překonání světa. To je společný cíl všech náboženství.

Světlo není jen v těle, ale také není jen mimo tělo. Hory a řeky a velická země jsou ozařovány sluncem a měsícem: to všechno je toto světlo. Proto není jenom v těle. Rozum a jasnost, poznání a osvícenost a všechny hnutí ducha jsou všechny také toto světlo, proto to také není něco mimo tělo. Květ světla nebe a země naplňuje všech tisíc prostorů. Ale též květ světla jednotlivého těla prochází rovněž nebem a přikrývá zemi. Proto, jako je světlo v oběhu, tak jsou v oběhu současně také nebe i země, hory a řeky. Květ semene lidského těla zkoncentrovati nahoře v oku, to je veliký klíč lidského těla. Děti, uvažujte o tom! Jestliže jeden den nepěstujete meditaci, pak toto světlo odplyne, kdo ví kam. Jestliže meditujete denně třeba jen čtvrt hodinku, můžete tím vyříditi desetitisíce aeonů a tisíce zrození. Všechny metody ústí do klidu. Nedá se vymyslet tento zázračný prostředek.

Ale když se dáme do práce, tu musíme proniknouti od projeveného do hloubky, od hrubého do jemného. Vše záleží od toho, aby nebylo žádné přerušování. Začátek a konec práce musí býti jedno. Mezitím jsou chladnější a teplejší momenty, což je samozřejmé. Ale cílem musí býti dosažení nebeské dálky a mořské hloubky, aby všechny metody se jevily lehkými a samozřejmými, pak teprv máme to v rukou.

Všichni svatí si navzájem odkázali, že bez kontemplace /Fan Dschau, zrcadlení/ nic není možného. Jestliže Kungtse praví: Poznání přivesti k cíli, nebo Sakya to jmenuje: Pohled srdce, nebo Lao-Tse říká: Vnitřní zírání – pak je to stále totéž.

Avšak o zrcadlení může každý mluvit, ale je ovládati může jen ten, kdo ví, co toto slovo znamená. Co zrcadlením musí býti obráceno, je sebevědomé srdce, které se musí řídit na bod, kde duch utváření se ještě neprojevil. Uvnitř našeho šest stop vysokého těla musíme se snažiti po oné pravé podstatě, která je dřívější nežli položení základu k nebi a zemi. Jestliže lidé dnes sedí a meditují jednu nebo dvě hodiny a jenom své vlastní já pozorují, jmenujíce to zrcadlení /kontemplace/: jak z toho může něco vzniknouti? Oba zakladatelé buddhismu a taoismu učili, že máme pohlížeti na špičku nosu. Tím nemínili, že máme myšlenky upírat na špičku nosu.

Znak HO, který je přeložen sloven individualisace, píše se symbolem „síly“ uprostřed „obklíčení“. Značí tedy formu entelechie raženou k monádě. Je to odloučení se jednotky síly a obestření její zahalení se zárodečnými silami, jež vedou k ztělesnění. Proces je představován jakožto spojený s jedním tónem. Empiricky vzato, je to početí. Od toho okamžiku nastává stále pokračující „vyvíjení se“, „vybavování“, až zrození přivede individuum na světlo. Od té chvíle jde to automaticky dále, až je síla vyčerpána a smrt nastane.

Také nemínili, že myšlenky mají býti koncentrovány na žlutý střed, mezitím, co se oči dívají na špičku nosu. Kam směřuje oko, tam směřuje též srdce. Jak může býti současně upřeno nahoru /žlutý střed/ a dolů /špička nosu/, nebo střídavě hned nahoru, hned dolů? To vše značí, aby prst, jímž ukazujeme na měsíc, jsme zaměnili s měsícem samým.

Co je tím vlastně myšleno? Slova špička nosu jsou vhodně volena. Nos má sloužit očím jako směrnice. Jestliže se nesoustředíme na nos, pak buď otevíráme příliš oči a díváme se do dálky, takže nos pak nevidíme, nebo sklopíme víčka příliš, takže se dopouštíme chyby, že se dívají ven, čímž se snadno rozptylujeme. Když je příliš zavíráme, dopouštíme se chyby, že se upírají dovnitř, čímž se lehce dostaneme do snivého ponoření. Jen tehdy, když oči sklopíme do správné střední míry, vidíme právě dobře špičku nosu. Proto ji užíváme jako směrnici. Záleží jen na tom, abychom sklopili víčka správným způsobem a nechali pak světlo samo od sebe zářiti, aniž bychom se namáhali chtít koncentrovat světlo vyzařovati. Dívání se na špičku nosu slouží při počátku vnitřního soustředění k tomu, abychom pohled očí dostali do správného směru a při tom se tohoto směru drželi; potom toho zanecháme. To je jako když zedník pověsí krokvicí. Jakmile ji pověsí, řídí se při práci podle ní, aniž by se stále staral o to,

aby ji pozoroval. Nazírává kontemplace je buddhistická metoda, která naprosto nebyla předávána jakožto nějaké tajemství.

Poznámka: Metoda nazírávé kontemplace /Dši Guan/ je meditační metodou buddhistické školy Tien Tai. Používá střídavě fixování myšlenek pomocí dechových cvičení a kontemplace. V následujícím jsou některé její metody převzaty. „Podmínkami“ jsou okolnosti, „okolní svět“, který ve společném působení s příčinami uvádí v pohyb koloběh bludu. V „Centru podmínek“ je zcela doslovně „klidný Pol ve spěchu jevů“. Pozorujeme oběma očima špičku nosu, sedíme zpříma a pohodlně a připínáme ze srdce na centrum uprostřed podmínek /„klidný Pol uprostřed prchavých zjevů“. V taoismu jmenuje se to žlutý střed, v buddhismu centrum uprostřed podmínek. Obojí je totéž. To neznamená nutně střed hlavy. Jedná se jen o to, upřítí myšlení na bod, jež leží právě uprostřed obou očí, pak je to dobré. Světlo jest něco naprosto pohyblivého. Když je myšlení upřeno do středu mezi obě oči, pak světlo září dovnitř samo sebou. Není třeba zvláště upírat pozornost na centrální zámek. V těchto několika slovech je řečeno to nejdůležitější.

„Centrum uprostřed podmínek“ je velmi jemný výraz. Centrum je všudypřítomné, vše je v něm obsaženo a vztahuje se na rozpuštění celého tvořivého bytí. Podmínka je vstupní bránou. Podmínka znamená, že splnění této podmínky tvoří počátek, nepřivádí však to ostatní s nevyhnutelnou nutností. Význam těchto dvou slov je velmi vratký a jemný.

Fixovací kontemplace je nepostradatelná. Způsobuje upevnění osvícení. Jen se nesmí strnule zůstat sedět, když vznikají světské myšlenky, nýbrž je třeba zkoumat, kde myšlenka se nachází, kde povstala a kde zhasíná. Při dále provozovaném přemýšlení se nedojde konce. Je nutno se omezit na to, že ji vidíme, kde tato myšlenka vznikla a nesmíme dále pátrati, než k bodu vzniku; neboť naléztí srdce /vědomí/ - Vědomím dostatí se za vědomí – není možno uskutečnití. Chceme společně stavy srdce přivést do klidu, to je správná kontemplace. Co tomu odporuje, je kontemplací nesprávnou. Ta nevede k cíli. Jestliže pak proud myšlenek nepřetržitě pokračuje, je třeba přestat a začít s kontemplací. Po kontemplaci začneme opět s fixací, to je dvojitá kultura upevnění osvícení. To se jmenuje oběh světla. Oběh je fixace, světlo je kontemplace. Fixace bez kontemplace jest oběh bez světla. Kontemplace bez fixace jest světlo bez oběhu. Zapamatujte si to.

Vysvětlení: Všeobecný smysl tohoto odstavce je ten, že pro oběh světla má velikou důležitost zachování středu. Poslední odstavec jednal o tom, že lidské tělo je velmi cenný majetek, když je pánem praduch. Jestliže je však používáme vědomým duchem, tak způsobuje to, že praduch ve dne i v noci je rozptýlen a se opotřebovává. Když je úplně vyčerpán, umírá tělo. Nyní bude vyličená metoda, jak vědomého ducha podřídití a chránití praducha. To je nemožné, jestliže nezačneme tím, bychom světlo dostali do koloběhu. Je to jako když chceme stavětí nádherný dům, musíme nejprve naléztí krásný základ. Když je základ hotov, můžeme teprve začítí s prací, hluboko a pevně položití zdi, sloupy a zdi vystavětí. Jestliže tímto způsobem není položen základ, jak může býtí dům dostavěn? Metoda pěstování života je právě taková. Oběh světla je možno srovnati se základy domu. Když je základ pevně položen, pak je možno rychle na něm budovat. Duchovním ohněm zachovávatí žlutý střed, to je práce budování. Proto mistr zvláště vysvětluje metodu, jak přistupovatí k pěstování života a prikazuje dívati se na špičku nosu, sklopiti víčka, dívati se dovnitř, sedětí klidně se vzpřímeným tělem a srdce upevnití na centrum uprostřed podmínek.

Myšlenky na prostor mezi oběma očima připevnití způsobuje, že světlo vniká. Na to krystalisuje se duch a vchází do centra uprostřed podmínek. Centrum uprostřed podmínek je spodní pole elixíru, prostor síly /sluneční pleteň/. Mistr to naznačuje v tajnosti, když říká: na začátku práce je třeba sedět v klidném pokoji, tělo budiž jako suché dřevo, srdce jako vystydly popel. Sklopíme víčka obou očí, hledíme dovnitř a čistíme srdce, omyjeme myšlení,

přerušíme rozkoše a chráníme semeno. Denně sedneme si k meditaci se skříženýma nohama. Zadržíme světlo očí, krystalisujeme sílu zvuku ucha a zmenšíme sílu chuti jazyka – to je, jazyk se má opřít nahoru o patro; rytmisujeme dech nosu, fixujeme myšlenky na temnou bránu. Jestliže dech není zprvu rytmisován, pak je se obávati, že vzniknou obtíže při dýchání, ucpaním. Když oči právě zavřeme, pak řídme se, jako podle pravítka, podle jednoho budu na hřbetě nosu, který leží ani ne půl palce pod průsečnicí linií pohledových, tam kde je na nose malá vyvýšenina. Pak počneme soustřeďovati myšlenky, ucho rytmisuje dech, tělo a srdce jsou klidné a harmonické. Světlo očí musí zcela klidně a dlouho zářiti. Nesmí se dostaviti ani ospalost ani roztržitost. Oko nehledí ven, sklopí víčka a hledí dovnitř. Září na toto místo. Ústa nemluví a nesmějí se. Rty jsou zavřeny. Dýcháme vnitřně. Dech je na tomto místě. Nos nečichá žádné vůně. Vůně jsou na tomto místě, ucho neslyší zevně. Sluch je na tomto místě. Celé srdce chrání vnitřek. Jeho ochrana je na tomto místě. Myšlenky neutíkají ven. Pravé myšlenky trvají samy sebou. Když jsou myšlenky trvalé, jest sémě trvalé. Je-li sémě trvalé, jest síla trvalá. Je-li síla trvalá, stává se duch trvalým. Duch je myšlenka, myšlenka je srdce, srdce je oheň, oheň je elixír. Jestliže takto pozorujeme vnitřek, pak zázrak otevírání a zavírání bran nebe je nevyčerpatelný. Ale bez rytmisování dechu nemůžeme hlubší tajemství uskutečniti.

Když žák začíná a nemůže myšlenky soustřediti na místo mezi očima, jestliže zavře oči, ale sílu srdce nepřivede k nazírání do prostoru síly, pak pravděpodobně je příčina ta, že dech je příliš hlasitý a rychlý, z čehož povstávají i jiná zla, protože tělo a srdce se zaměstnávají tím, by silou potlačily vzhůru se ženoucí sílu a horký dech.

Když upevníme myšlenky mezi oběma očima, ale duch nekrystalisuje se v slunečním pletivu /v centru uprostřed podmínek/, tak je to, jako by se vstoupilo do haly, ale ještě nevstoupilo do vnitřní komnaty. Pak nepovstane duchovní oheň, síla zůstává chladná a ztěžka se zjeví pravé ovoce.

Proto má mistr obavu, že lidé při své námaze připínají své myšlenky na nosní prostoru, aniž pomýšlejí, by představy se připnuly na prostor síly. Proto používá mistr srovnání, jak zedník používá šňůru se závažím. Zedník používá šňůry jen aby viděl, zda jeho zeď je kolmá nebo šikmá, k tomu mu slouží provaz jako pravítko; když směr určil, tak může s prací počítí. Pracuje pak ale na zdi, ne na šňůře, což je jasné. Z toho vidíme, že připnutí myšlenek mezi oči má jen ten smysl, jako když zedník upotřebí šňůru. Mistr poukazuje znovu na to, protože se obává, že jeho poukazu nebude dobře porozuměno. A když žáci pochopili, jak mají ruku přiložit, bojí se, že by mohli práci přerušit, proto říká znovu: Po důsledné práci trvajících sto dnů, je teprv světlo pravé. Pak teprv můžeme přistoupiti k práci s duchovním ohněm. Když skoncentrovaně postupujeme, tak povstane po stu dnech ve světle bod pravého tvůrčího světla /YANG/ sám od sebe. Žáci musí to upřímným srdcem zkoušeti.

4. Kruhový oběh světla a rytmisování dechu.

Mistr Lü Dsu pravil: Předsevzetí musí býti provedeno zkoncentrovaným srdcem, nehledat výsledek úspěchu, ten přijde sám. V první periodě vyproštění přicházejí hlavně dvě chyby: lenost a roztržitost. Ale tomu se dá odpomoci: nesmí se srdce příliš vložit do dechu. Dech přichází od srdce.

Poznámka: Čínský znak pro dech, SI, skládá se ze znaku DSI od sám a znaku SIN srdce, vědomí. Může tedy znamenat jako od srdce přicházející, svůj původ mající v srdci, ale také může znamenat stav, kde srdce je u samo sebe, což je KLID.

Co z duše vychází je dech. Jakmile se srdce, vědomí pohne, povstává síla dechu. Síla dechu je původně přeměněná činnost srdce. Když naše představy jsou velmi rychlé, tak

povstávají maně, nepředvídaně fantastické představy, které jsou provázány vždy jedním tahem, neb tento vnitřní a vnější dech závisí na sobě dohromady jako tón a echo, ozvěna. Denně konáme bezpočetně dechových tahů a také máme bezpočetně fantastických představ. A tak uniká čistota ducha, jako dřevo vyschne a popel zemře. Nemáme tedy mítí žádných představ? My nemůžeme bez představ být. Nemáme dýchat? My nemůžeme bez dechu být. Nejlepší prostředek je udělat z nemoci lék. Protože srdce, vědomí s dechem je navzájem závislé, tak musíme sjednotit kruhový oběh světla s rytmisováním dechu. K tomu je zapotřebí především světlo ucha. Je světlo očí a světlo uší. Světlo očí je sjednocení světla slunce a světla měsíce zevně. Světlo uší je sjednocení semene slunce a měsíce uvnitř. Semeno je tedy světlo ve vykryštalizované formě. Obé má ten samý původ, vnik a rozlišuje se jen jménem. Proto je porozumění /ucho/ a čistota, jasnost /oko/ společně jedno a to samé působící světlo.

Při usednutí použijeme očí, poklesnutí víček abychom ustavili řídicí šňůru a přeložíme světlo pak dolů. Když se nechce přeložení dolů podařiti, tak řídíme srdce, vědomí na poslouchání dechu. Vycházení a vcházení dechu nesmí se uchem slyšeti. Co slyšíme jest jen právě to, že nemá žádného tónu. Pokud je tady nějaký tón, potud je dech hrubý a povrchní nevniká do jemného. Pak musí se udělat srdce docela lehké nepatrné. Čím víc ho zanecháváme, tím více se stává nepatrnější, čím víc je nepatrnější, tím více klidnější. Najednou je tak tichoucké, že přestane. Pak projeví se pravý dech a povahu, tvar srdce je možno si uvědomiti. Když srdce je jemné, je dech a jemný; neb každý pohyb srdce působí sílu dechu. Když dech je jemný, tak je jemné srdce, neb každý pohyb síly dechu působí na srdce. Aby se srdce mohlo pozorovati, pracuje se zprvu na tom vypěstovati sílu dechu. Na srdce nemůže se zprvu působit, direktně. Proto se držíme na síle dechu jako držadla, to je, co se jmenuje uchovávání zkoncentrované síly dechu.

Děti, nerozumíte podstatě pohybu? Pohyb dá se vytvořit vnějším prostředkem. Je to jen jiné jméno pro ovládnutí. Tak se může během srdce dostat do pohybu. Neměli bychom ho také zkoncentrovaným klidem moci ho dostati k utišení? Velicí Svátí, kteří poznali, jak srdce a síla dechu se navzájem ovlivňuje, vymyslili ulehčenější, snadnější způsob aby potomstvu prospěli.

V knize Elixíru /tajná kniha sekt zlaté pilulky života/ stojí: Slepice může svoje vejce vysedět, protože její srdce stále slyší, poslouchá. To je důležitý kouzelný výrok. Příčina, proč slepice může vysedět vejce, je síla tepla. Síla tepla může, ale jen skořápky zahřát, nevnikne dovnitř. Proto vede tuto sílu srdcem dovnitř. To činí sluchem. Tím koncentruje se její celé srdce. Když srdce tam vnikne, vnikne tam síla a mládě dostane sílu tepla a oživne. Proto má slepice i když své vejce opustí, přec vždy takový posuněk jakoby poslouchala se skloněným uchem: koncentrace ducha tím nebere přerušení. Protože koncentrace ducha tím nebere přerušení, tak neutrpí síla tepla ve dne a noci žádného přerušení a duch probudí se k životu. Probuzení ducha se uskuteční, protože srdce napřed zemřelo. Když člověk může své srdce nechati umřít, tak se probudí praduch k životu. Srdce usmrtit neznamená jeho vyschnutí a vyprahnutí, nýbrž znamená že nezúčasten a zkoncentrován se sjednotil.

Buddha pravil: „Když své srdce na jeden bod pevně upřeš, pak ti není žádná věc nemožná.“ Srdce lehce utíká pryč, tak musíš ho silou dechu zkoncentrovat. Síla dechu stane se lehce hrubou, proto musíš jí srdcem zjemnit. Když se to tak dělá, mohlo by se stát, že by nebylo zíráno?

Obě chyby lenost a roztržitost musí se přemoci klidnou prací, která je denně konána bez přerušení; tak přijde jistě výsledek. Když při meditaci nesesíme, tak jsme často roztržití, aniž bychom to zpozorovali. Býti vědom roztržitosti, je mechanismus, který vede k odstranění roztržitosti. Lenosti, které nejsme si vědomi a lenosti, které jsme si vědomi, jsou tisíc mil od sebe vzdáleny. Nevědomá lenost je skutečná lenost, vědomá lenost není žádná plná lenost,

protože v ní je něco jasnosti. Roztržitost spočívá v tom, že duch okolo bloudí, lenost ale v tom, že duch není ještě čistý. Roztržitost můžeme o mnoho lehčeji zlepšit než lenost. Je to jako u nemoci: když bolesti a svrbění pocítujeme, tak se na ní dostaneme lékem, ale lenost je jako nemoc, která je spojena s necitelností. Roztržitost dá se zkoncentrovat, zmatek dá se uspořádat, ale lenost je tupá a tmavá.

Roztržitost a zmatek mají aspoň ještě místo, ale při lenosti se zúčastňuje samotná Anima. U roztržitosti je ještě při ní Animus, ale u lenosti panuje jenom čistá tma. Když při meditaci jsme ospalí, je to působení lenosti. K odstranění lenosti slouží jedině dech. Ačkoliv ten dech, který proudí nosem a ústy, není pravý dech, tak přece ve spojení s ním následuje, uspěje vyprouděním a vprouděním pravého dechu. Při sedění musíme proto vždy držeti srdce v klidu a sílu mít zkoncentrovanou. Jak dostaneme srdce do klidu? Dechem. Vyproudění a vproudění dechu smí být jen srdce vědomo, nesmíme ho uchem slyšeti. Když ho neslyšíme, tak je dech jemný, je-li jemný, tak je čistý. Když ho slyšíme, tak je dech hrubý, je-li hrubý, tak je zakalený, je-li zakalený, tak povstává lenost a tupost a dostaneme sklon ke spánku. To se rozumí samo sebou.

Ale upotřebit srdce při dýchání, to chce být pochopeno. Je to upotřebení /zvyk/ bez upotřebení /zvyku/. Musíme zcela lehce nechat dopadat světlo na slyšení. Tato věta má tajný význam. Co značí světlo nechat dopadat? Je to vlastní paprsek světla očí. Oko hledí dovnitř a ne navenek. Aniž by se hledělo navenek, pocítovat jas značí hledět dovnitř /nejedná se zde o skutečné dovnitř zírání/. Co značí slyšení? Je to vlastní slyšení světla ucha. Ucho naslouchá jen dovnitř. Nenaslouchá navenek. Aniž by se poslouchalo navenek, pocítovat jas, značí dovnitř naslouchání. U tohoto naslouchání slyšíme, že tu není žádný zvuk. U tohoto zírání vidíme jen, že tu není žádný tvar, forma. Když oko nehledí navenek a ucho nenaslouchá navenek, tak se zavírají a mají sklon klesnouti dovnitř. Jen když zíráme dovnitř a nasloucháme dovnitř, nejde orgán navenek a neklesne také dovnitř. Na tento způsob odstraní se lenost a tupost. To je spojení semene a světla slunce a měsíce.

Když jsme následkem lenosti ospalí, tak vstaneme a projdeme se. Když je duch zase jasný, tak si opět sedneme. Když máme ráno čas, tak sedíme tak dlouho, než shoří jedna vykuřovací svíčka, to je nejlepší. Odpoledne ruší lidské záležitosti a snadno upadáme proto do lenosti. Ale nemusíme se vázat na vykuřovací svíčku. Musíme jen všechny záležitosti dáti stranou a po nějaký čas tiše sedět. Časem se nám podaří aniž bychom upadli do lenosti a usnuli.

Vysvětlení: Hlavní myšlenka tohoto oddílu je, že nejdůležitější ke kroužení oběhu světla je rytmisování dechu. Čím více práce pokračuje, tím hlubší stává se učení. Žák musí při oběhu kroužení světla přinést srdce a dech k sobě do vztahu, aby se vyvaroval těžkostem lenosti a roztržitosti. Mistr se obává, že začátečníci během sezení, když právě sklopili víčka, dostanou zmatené fantastické představy, jimiž srdce, vědomí se dostane do běhu, tak že je ho těžko řídit. Proto učí práci s počítáním dechu a zírání, fixování myšlenek srdce, by se zamezilo, by síla ducha se obrátila /běžela/ navenek.

Protože dech přichází ze srdce, tak povstává nerytmický dech následkem neklidu srdce. Proto musíme vydechovati a vdechovati zcela tiše, pozvolna tak, že je pro ucho neslyšitelný a jen srdce zcela tiše počítá tahy dechu. Když srdce zapomene počet dechových tahů, tak je to známka, že srdce odběhlo navenek. Pak musíme srdce pevně držeti. Když ucho pozorně nenaslouchá anebo oči nehledí na špičku nosu, tak se také stane, že srdce běží navenek a přichází spánek. Je to znamení, že stav přechází do zmatení a tuposti a musíme ducha semene přivést do pořádku. Když při sklopení víček a vzetí směru podle nosu, nezavřeme docela ústa a zuby zcela pevně nestiskneme, tak se také stane, že srdce běží navenek; pak musíme zavřít

ústa a stisknout zuby. Pět smyslů řídí se podle srdce a duch musí vzít sílu dechu ku pomoci, aby srdce a dech přišel do souzvuku.

Na tento způsob je zapotřebí nejvýše denně několik čtvrthodinek, aby přišly srdce a dech sami od sebe do správného společného působení a souzvuku, pak není zapotřebí více počítati a dech stane se sám sebou rytmický. Když se dech stane rytmický, tak zmizí chyby lenosti a roztržitosti časem samy sebou.

5. Omyly – bludy – při oběhu světla.

Mistr Lü Dsu pravil: Vaše práce se stane pomalu soustředěná a zralá, ale před stavem, kde se sedí jako uschlý strom před skálou, leží ještě mnoho možností omylů, na které bych rád důkladně upozornil. Tyto stavy poznáme teprv, když je osobně zažijeme. Chci je zde vypočítat. Můj směr, učení, liší se od buddhistického joga /Dschan Dsun – japonský Zen/, že má krok za krokem potvrzující znamení. Zprvu chci mluvit o omylech a pak o potvrzujících znameních.

Když se připravíme provést své rozhodnutí, musíme se postarati napřed o to, aby vše mohlo jít v pohodlném, mírném a trpělivém chování, držení, nesení. Musíme se starati o to, by srdce a síla dechu zcela automaticky vzájemně si odpovídaly. Nemáme srdce příliš napínati. Pak teprv dosáhne se stavu klidu. Během stavu klidu, musíme se starati o správné poměry, správnou místnost. Nesmíme si sednouti uprostřed nicotných záležitostí, jak se říká: nemáš mít nic malicherného v mysli. Všechny zápletky dát stranou, zcela suveréně a samostatně si počínat. Také nesmíme řídití myšlenky na správné provádění. Když si dáváme příliš mnoho námahy, tak nastane takové nebezpečí. Neříkám, že nemáme se namáhati, ale správný postoj je uprostřed mezi bytím a nebytím; když úmyslně dosáhneme bezúmyslnosti, tak je to správné suveréně a bez zkalení dáme se unášeti v samostatném stavu.

Dále nesmíme upadnouti do spoutaného světa. Spoutaný svět je, kde pět druhů démonů provozují svoji hru. To je kupř. ten případ, kdy máme po zírání hlavně myšlenku uschlého dřeva nebo mrtvého popele a málo jasného jara na veliké zemi. Proto upadneme do světa tmy. Síla je studená a dech těžký a ukazuje se mnoho představ chladna a umírání. Když v tom dlouho setrváváme, tak se dostaneme do říše květin a kamenů. Také se nesmíme nechat svést desetitisíci zápletky. To se stává, když, jakmile jsme počali se stavem klidu, náhle vystoupí bez přerušení všelijaká pouta. Chce je prorazit a nemůžeme, následujeme jich a pocítujeme z toho ulehčení.

To značí: Pán se stane sluhou. Když dlouho v tom prodléváme, tak se dostaneme do světa žádostí a bludů. V nejlepším případě přijdeme do nebe, v nejhorším mezi duchy lišek. /dle čínské lidové víry mohou lišky rovněž cvičiti elixír života; dosáhnou schopnosti přeměňovat se v lidi. To odpovídá démonům přírody západní mythologie/. Takový duch lišky může býti činný také ve známých horách, může požívati větru a měsíce, kytek a ovoce, radost mít z korálových stromů a z drahokamových trav. Ale když byl činným tři až pět set let nebo v nejlepším případě pár tisíc let, pak je jeho odměna pryč a opět se zrodí ve světě nešťastných duchů.

To vše jsou scestí, bludné cesty. Když je známe, tak pátrejme po potvrzovacích znameních.

Smysl tohoto oddílu je, upozorniti na scestí při meditaci, abychom přišli do oblasti síly a ne do pekla fantasmie. To je svět démonů. To je kupříkladu, když si k meditaci sedneme a vidíme plameny a pestré barvy se zjevovati, nebo vidíme blížiti se Boddhisatvi a bohy a co všechno taková fantasmie kouzlí. Nebo neuskutečnime, aby se sjednotila síla a dech, když voda

ledvin nemůže nahoru, nýbrž tlačí se dolů a prasíla je studená a dech těžký: pak jsou mírné síly světla velké zemi příliš malé, slabé a my dostaneme se do světa prázdné fantazie.

Nebo při dlouhotrvajícím sezení povstávají představy v celých houfech, chceme je zastavit a ono to nejde; necháme se od nich hnát a ulehčí se nám; pak nesmíme za žádnou cenu v meditaci pokračovat, nýbrž musíme povstat a chvíli se procházet, až síla a srdce jsou zase v souzvuku. Pak můžeme si zase k meditaci sednouti. Při meditaci musíme mít jakýsi druh vědomé intuíce abychom pocítili sjednocení síly a dechu v poli elixíru, že počíná se tlumeně hýbatí pravému světlu příslušející teplé rozpouštění. Pak našli jsme správné místo, prostor. Když jsme našli správný prostor, místo, tak je nebezpečí odstraněno, že upadneme do světa bludné žádosti nebo do světa temných démonů.

6. Potvrzující zážitky při oběhu světla.

Mistr Lü Dsu pravil: Jsou různé potvrzující zážitky. Nesmíme se spokojit s malými požadavky, musíme se povznést k myšlence, že musí být všechna stvoření osvobozena. Nesmíme být lehkého a nedbalého srdce, nýbrž musíme se snažit, aby slova byla dokázána skutky.

Když během klidu má duch nepřetržitě trvajícím pocit velké radosti, jakoby byl opilý, nebo vykoupán, tak je to znamením, že světlý princip je v celém těle harmonický; tu počíná zlatá květina pučeti. Když dále pak jsou všechny otvory tiché a stříbrný měsíc stojí uprostřed nebe a máme pocit, že tato veliká země je svět světla a jasu, tak je to znamením, že tělo srdce se otevírá k čistotě. To je znamením, že zlatá květina má klíčiti.

Kniha o úspěšné kontemplaci /Ying Guan Ging/ praví: Slunce padá do velké vody a povstávají kouzelné obrazy řady stromů. Západ slunce značí, že v chaosu /svět před svým projevením, srozumitelný, inteligibilní svět, byl položen základ: to je stav bez pólů/ /Vu GI/ nejvyšší statek je jako voda, čistý a bez poskvrny. To je pán velké polarity, Bůh, který vystupuje ve znamení otřesu. Otřes má jako symbol, obraz, dřevo, proto povstává jako obraz řady stromů. Sedminásobná řada stromů značí světlo sedmi otvorů těla nebo otvorů srdce, srdečních. V severozápadu je směr tvořícího. Když se o kousek dále pošine, tak je tu propast. Slunce, které padá do vody, je symbol tvůrce a propasti. Propastné je směr pŭlnoci /myš, Dsi, sever/. Při zimním slunovratu je hrom – Dschen – zcela uprostřed země skryt a přikryt. Teprve když znamení otřesu je dosaženo, tak vystoupí pól světla opět na zem. To je symbol řady stromů. To ostatní dá se případně vysvětlit.

Druhý oddíl značí, základ na tom učiniti, vystavěti. Velký svět je jako led, skelný svět drahokamů. Jas světla krystalisuje se pomalu. Proto povstává vysoká terasa a na ní se časem objeví Buddha. Když zlatá bytost se objeví, kdo by to mohl být jiný než Buddha? Neb Buddha je zlatý Svatý velkého osvětlení. To je velká potvrzující zkušenost.

Nyní jsou tři potvrzující zkušenosti, které můžeme přezkoušet. První je: že když jsme vstoupili do meditačního stavu, že jsou bohové v údolí. Slyšíme lidi mluvit jako asi ze vzdálenosti několika set kroků a každého jednotlivého zcela jasně. Ale zvuky znějí jako ozvěna v údolí. Slyšíme je vždy, sami sebe neslyšíme nikdy. To se jmenuje přítomnost bohů v údolí.

Někdy můžeme zažít následující: Jakmile jsme v klidu, tak počne se světlo očí rozzařovat, tak že je před námi vše zcela jasné, jako bychom byli v nějakém oblaku. Otevřeme-li oči a hledáme své tělo, tak ho nenalzáme. To se jmenuje: V prázdné komoře stává se jasno. Je to uvnitř i venku vše stejně jasné.

Nebo, když v meditaci sedíme, stane se tělo zcela lesklé jako hedvábí nebo nefrit. Sezení připadá jednomu těžké, cítíme se nadnášeni. To značí: Duch se vrací a naráží na nebe. Časem můžeme zažít, že se vskutku vzneseme.

Tyto tři zkušenosti dají se všechny již teď udělat. Ale nedá se všechno vyslovit. Podle vloh lidí a jich nadání zjevují se každému různé věci. Když právě zmíněné věci zažijeme, tak je to známkou dobrého nadání. S těmi věcmi je to tak, jako když pijeme vodu. Sami pozorujeme, je-li voda teplá nebo studená. Musíme se sami o těchto zkušenostech přesvědčiti, pak teprv jsou pravé.

7. Živý způsob oběhu světla.

Mistr Lü Dsu pravil: Když se pomalu zdaří kroužení oběhu světla přivést do chodu, tak se při tom nesmíme vzdát svého obyčejného zaměstnání. Staří pravili: Když záležitosti, obchody, díla na nás přicházejí, tak musíme je přijímat, když věci na nás přicházejí, tak musíme je až do základu poznat. Když přivedeme správnými myšlenkami záležitosti do pořádku, tak není světlo těmito vnějšími věcmi ovlivněno, nýbrž světlo krouží dle svého zákona. Na tento způsob dá se ba i ještě neviditelné kroužení světla přivést do činnosti, jako je ten případ mnohem více u pravého skutečného kroužení světla, který již zřetelně vstoupil do zjevu.

Když jsme v stavu stále v obyčejném životě reagovali proti věcem jen v reflexech bez jakéhokoliv přimísení myšlenky na druhého a sebe, tak je to z okolností vyplývající kroužení světla; to je první tajemství.

Když můžeme časně z rána všechny zápletky od sebe odsunouti a medítovat jednu nebo dvě dvojité hodiny a pak při všech záležitostech a oproti všem vnějším věcem se můžeme postavit na čistě objektivní reflexivní metodu, stanovisko, tak přijdou po dvou nebo třech měsících všichni dokonalí z nebe a zpečetějí takové jednání.

Vysvětlení: Tento oddíl jedná o blažené oblasti, do které vkročíme, když jdeme s prací kupředu. Tento oddíl má za účel, žáku ukázat, jak se musí utvářet jeho práce každým dnem jemněji a jemněji, aby mohl doufat v brzké dosažení životního elixíru. Jak to přijde, že mistr teprve teď mluví o tom, že nemáme zanechat svoje občanské povolání? Tu mohlo by se mysliti, jako by mistr chtěl zabrániti tomu, aby žák dosáhl brzo životního elixíru. Vědouce na to odpoví: Ne tak. Mistr mluví proto tak, protože žák ještě svoji karmu nevyplnil. Když je tedy nyní práce vedena v blažené oblasti, tak je srdce jako hladina vody. Když přicházejí věci, tak ukazují věci; když věci jdou, tak sjednotí se duch a síla opět sami od sebe a nenechají se strhnouti vnějšími věcmi. To je to, co mistr myslí, když říká: máme zanechat každé vmísení se myšlenek na jiného a na sebe sama. Když se žák naučí, pravou myšlenkou se vždy připnout na prostor síly, žák nepotřebuje světlo do kroužení dostávat a světlo krouží samo sebou. Když ale světlo krouží, tak se tvoří elixír sám a nebrání to, když se současně zabýváme světskými záležitostmi. Jinak je to při začátku meditační práce, když duch a síla ještě je rozptýlena a zmatena. Když tedy tu nemůžeme oddáliti od sebe světské záležitosti a nalezneme klidné místo, kde se plnou silou koncentrujeme, při čemž se vyvarujeme všech rušení obyčejného zaměstnání, tak jsme třeba ráno pilní a večer líní; jak dlouho to má trvati na tento způsob, než pronikneme ke skutečnému tajemství? Proto se praví: když začínáme práci, tak máme od sebe oddáliti domácí záležitosti. Když to nejde úplně, tak máme někoho pověřit, který by to obstaral, abychom mohli se plně věnovati práci. Když ale pokročila práce tak daleko, že zažijeme tajná potvrzení, tak to nic nedělá, opět současně přivádíme obyčejné záležitosti do pořádku, a tím svoji karmu vyplňujeme. To se jmenuje živý způsob kroužení světla. Před dávem pravil pravý člověk purpurového světla /Dsi Yang Dschen Jen/: Když děláme svoji

cestu, ve spojení se světem a přec v souzvuku se světlem, pak je kulaté kulaté a hranaté hranaté; pak žijeme mezi lidmi tajemně zjevně, jinak a přec stejně a žádný nemůže to posuzovati, pak žádný nepozoruje náš tajemný život /cestu/.

Živý způsob kroužení světla má právě ten smysl, žít ve spojení se světem a přece v souzvuku se světlem.

8. Kouzelný výrok pro cestu do dálky.

Mistr Lü Dsu pravil: Yü Tsing zanechal jeden kouzelný výrok pro cestu do dálky:

Čtyři slova krystalisují ducha v prostoru síly. V šestém měsíci vidíme náhle poletovati bílý sníh. Při třetí stráži /bdění/ vidíme oslnivě zářiti sluneční kotouč. Ve vodě fouká vítr Jemného. Na nebi putující jíme sílu ducha Počatého a tajemství ještě hlubšího tajemství: Země, která není nikde, to je pravá domovina ...

Tyto výroky jsou velice tajemné. Význam je: Nejdůležitější na velkém smyslu jsou ty čtyři slova: V nedělání dělat. Nedělání zamezí, že se zamotáme do formy a obrazu. Děláním v nedělání zamezí, abychom upadli do strnulé prázdnoty a mrtvého nic. Působení spočívá zcela na centrální jednotě, rozpuštění působení leží v obou očích. Obě oči jsou jako voj, rozvora velikého vozu, která otáčí celé stvoření; přivádějí póly světla a stínu, tmy do kruhového pohybu. Elixír spočívá ze začátku a konci na jednom: Kov uprostřed vody, to je olovo v místě vody. Doposud byla řeč o kroužení světla, aby bylo poukázáno na začáteční rozpuštění, které působí z venku do nitra. To jest, aby se pomohlo dostat Pána. To je pro žáky na začátečních stupních. Dělalí dva nižší přechody, aby se získal přechod vyšší. Když je nyní postup jasný a způsob rozpuštění znám, nešetří nebe více smysl, nýbrž prozrazuje nejvyšší základní pravidlo, zákon. Žáci držte ho v tajnosti a snažte se!

Oběh kroužení světla je označení celku. Čím dále práce pokračuje, tím více zlatá květina se rozvíjí. Nyní přijde ještě podivuhodnější způsob oběhu kroužení. Doposud jsme působili zvenku na nitro, nyní prodléváme v centru a ovládáme vnějšek. Doposud byla to služba ku pomoci Pána, nyní je to rozšíření rozkazů tohoto Pána. Celý poměr je teď obrácen. Když chceme metodou vniknouti do jemnějších oblastí tak musíme se napřed o to starati, abychom tělo a srdce úplně ovládali, abychom byli zcela volní a klidní, všechny zápletky nechali běžet, nemít nejjemnější rozrušení a aby nebeské srdce přesně prodlévalo ve středu. Pak sklopíme obě oči jako bychom svatý edikt obdrželi, s kterým jsme povoláni k ministrom: kdo by se opovážil neuposlechnouti?

Pak svítíme oběma očima do domu propastného /voda, Kan/. Kam Zlatá květina přijde, tam vystoupí jí naproti polární světlo. To světlo, lpící, je zvenčí světlé a uvnitř tmavé. To je tělo Tvůrčího. To jedno tmavé jde dovnitř a stane se pánem. Následek je, že srdce, vědomí povstává v odvislosti od věcí, navenek je obráceno a proudem je unášeno. Když nyní kroužící světlo svítí dovnitř, tak není v závislosti od věci a síla temného je zírání, fixovaná a Zlatá květina svítí koncentrovaně. To je pak koncentrované polární světlo. Příbuzné se přitahuje. Pak stoupá světelná polární linie nahoru Propastného. To není jen to světlé v propasti, nýbrž jest to tvůrčí světlo, které tvůrčí světlo potká. Jakmile se tyto dvě substance potkají, spojí se nerozlučně a povstává neustálý život, přichází a jde, stoupá a padá sám od sebe do domu prasíly. Pociťujeme světlost a nekonečnost. To je stav, o kterém se říká: Oblaka vyplňují tisíc hor. Pomalu jde to zcela lehce sem a tam, stoupá a padá nepoznatelně. Puls zůstává stát a dech přestane. To je okamžik pravého plodícího spojení, stav, o kterém se říká: Měsíc shromažďuje deset tisíc vod. Uprostřed tohoto temného počne pak náhle nebeské srdce se pohybovati. To je návrat jednoho světlého, čas kdy dítě přichází k životu.

Avšak jednotlivosti tohoto musíme důkladně vysvětlit. Když člověk na něco se dívá, něco poslouchá, tak pohybuje se oko a ucho a následuje věci, až jsou pryč. Tyto pohyby jsou vše jen podřízení, sluhové a když nebeský panovník je následuje v jejich službě, tak to značí: s demony pohromadě bydlet.

Když tedy v každém pohybu, v každém ztišení s lidmi, se nebydlí s demony, tak je nebeský panovník pravý člověk. Když on se pohybuje, s ním se společně pohybovat, tak je pohyb kořen nebes. Když on je tichý, s ním býtí společně tichý, pak je toto ticho dutost /jeskyně/ měsíce. Když on stále pokračuje s pohybem a tichem, s ním společně dále dělat v pohybu a tichu; když on při výdechu a vdechu stoupá a klesá, s ním společně při výdechu a vdechu stoupá a klesá. To je, co jmenujeme sem a tam jít mezi kořenem nebes a měsíční dutinou. Když nebeské srdce zachovává ještě klid, tak je pohyb před správným časem chybou měkkosti. Když se nebeské srdce již pohybuje, tak je pohyb, který za ním následuje, aby mu vyhovělo, chybou strnulosti. Jakmile se nebeské srdce pohne, musíme ihned se vši myslí nahoru vystoupit do domu tvůrce, tak vidí duchovní světlo špici; to je vůdce. Tento pohyb odpovídá času. Nebeské srdce stoupá na špici tvořícího, tvůrce, tu se rozšiřuje v plné svobodě. Pak chce to náhle hluboké ticho, pak musíme to co nejrychleji přivést do žlutého zámku se vši myslí, tak vidí světlo oka centrální žluté obydlí ducha.

Když přijde sklon k tichu, tak nepovstane ani jedna jediná myšlenka. Ten dovnitř zírající zapomene náhle, že zírá. V ten čas musí býtí tělo a srdce úplně zapomenuty. Všechny zápletky beze stopy zmizely. Pak také nevím více na kterém místě je můj dům ducha, tavící kelímek. Chceme-li si uvědomiti své tělo, tak to není možno dosáhnouti. Tento stav je vniknutí nebe do země, čas, kde se vrací všechny divy ke svému kořenu. To je to, když krystalovaný duch vejde do prostory síly. To jedno je kroužení světla. Když začínáme, tak je zprvu ještě rozptýlený a my ho chceme zkoncentrovat; šest smyslů není činné. To je pěstění a živění vlastního prapůvodu, naplnění oleje, když jdeme, abychom přijali život. Když jsme tak daleko, mít to zkoncentrováno, tak se cítíme lehkými a volnými a nepotřebujeme více se namáhati. To je uklidnění ducha v prostore předků, uchopení dřívějšího nebe.

Když jsme tak daleko, že zhasl každý stín a ozvěna, že jsme zcela tiší a pevní, to je skrytí v dutině síly, kde vše podivuhodné se vrátilo ke svému kořenu. My neměníme místo, ale místo se dělí. To je netělesná prostora, to je tisíc míst a deset tisíc míst jedno místo. My neměníme čas, ale čas se dělí. To je neměřitelný čas, to jsou aeony jako jeden okamžik.

Pokud srdce nedosáhne nejvyššího klidu, nemůže se pohybovat. Pohybujeme pohybem a zapomínáme pohyb; to není pohyb sám o sobě. Proto se říká: Když se pohybuje jsouce dráždění vnějšími věcmi, tak jest to pud bytostí. Když se nepohybujeme jsouce dráždění vnějšími věcmi, tak je to pohyb nebes. Bytost, která je postavena proti nebi, může padnout a dostane se pod vládu pudu. Pudy spočívají na tom, že jsou vnější věci. To jsou myšlenky, přesahují vlastní postavení. Pak vede pohyb k pohybu. Když nevznikne ale žádná představa, tak vznikají správné představy. To je pravá idea. Když v tichu, když úplně pevní jsme, se pohne rozpuštění nebe, není to pohyb bez úmyslu? Jednání v ne-jednání má právě tento význam.

Co se týče začátku básně, tak se vztahují první dva verše úplně na činnost Zlaté květiny. Následující dva verše jednájí o vzájemném do sebe vplynutí slunce a měsíce. Šestý měsíc je prodlévání, uchopení, ulpění /Li/, oheň. Bílý sníh, který poletuje, je pravé polární, temné uprostřed znamená ohně. Třetí hlídka je to propastné /Kan/, voda. Sluneční kotouč je jeden polární tah a znamená vody, který se chystá proměnit se do tvořícího, tvůrce. V tom je obsaženo, jak bereme znamení propastného a znamení prodlévání obracíme. Následující dva řádky jednájí o činnosti voje velkého vozu, stoupaní a sestupování celého polárního rozpuštění. Voda je znamení propastného, oko je vítr jemného /Sun/. Světlo oka svítí do domu

propastného a řídí tam semeno velkého světlého. Na nebi: to je dům tvůrce /Kien/. Putující jíme duchovní sílu počatého. To značí: jak duch do síly vniká. Jak nebe do země vniká, to jest proto, aby se živil oheň. Poslední dva řádky konečně poukazují na nejhlubší tajemství, které nemůžeme od začátku až ke konci postrádati. To je mytí srdce a čištění myšlenek. To je lázeň. Sváté vědění zná zastavení na začátku a zatavení při nejvyšším dobru jako konec. Jeho začátek je na druhé straně polarity a ústí opět na druhé straně polarity.

Buddha mluví o pomíjejícínosti jako tvůrci vědomí, jako základním pravidlu náboženství. A v našem taoismu leží ve výrazu Prázdno celá práce, abychom dokončili a uzavřeli podstatu a život. Všechny tři náboženství se sjednocují v tomto jediném výroku, naléztí duchovní elixír, abychom přešli ze smrti do života. V čem pozůstává tento životní elixír? Je řečeno: „Vždy prodlévati bez úmyslu“. Nejhlubší tajemství lázně, jak to podává naše učení, je tak obmezeno na práci, srdce učiniti prázdno. Tím to vyřídíme. Co jsem teď prozradil jedním slovem, je ovoce desetiletého snažení.

Když ještě není vám to jasné, jak dalece mohou býti přítomni v jednom oddílu všechny tři oddíly, tak vám to chci učinit srozumitelným trojnásobnou kontemplací o prázdnu, bludu a centru.

Ze tří kontemplaní přichází jako první prázdno. Díváme se na všechny věci jako na prázdno. Pak následuje blud. Ačkoliv víme, že jsou prázdno, věci nerušíme, nýbrž pokračujeme uprostřed prázdna se svými záležitostmi. Ale protože věci nerušíme, nebereme přec zřetel na věci: to je kontemplance středu. Během pěstování kontemplance prázdna, víme také, že nemůžeme deset tisíc věcí zrušit a přece si jich nevšímáme. Na tento způsob spadají tyto tři kontemplance do sebe. Ale konečně spočívá celá síla na nazírání prázdna. Proto, když cvičíme kontemplaní prázdna, tak je prázdno určitě prázdno, ale také blud je prázdno a centrum je také prázdno. Když cvičíme kontemplaní bludu, tak potřebujeme k tomu velikou sílu; pak je blud skutečně bludem, ale také prázdno je blud a centrum je také blud. Při cestě centra tvoříme také představy prázdna, ale nejmenujeme prázdno, nýbrž jmenujeme centrál. Cvičíme kontemplaní bludu, ale nejmenujeme ho bludem, nýbrž jmenujeme ho centrál. Co se týče centra, o tom nemusíme dále mluvit.

Vysvětlení: Tento oddíl zmiňuje se zprvu o kouzelném výroku Yü Tsing na cestu do dálky. Tento výrok říká, že tajemný div Smyslu pozůstává v tom, jak z ničeho povstává něco. Když se duch a síla krystalisující spojuje, sjednocuje, tvoří se časem uprostřed prázdna ničeho bod, pravého ohně. V ten čas, kdy se stává duch klidnějším, tím více je oheň jasnější. Jas ohně je přirovnáván slunečnímu teplu šestého měsíce. Když planoucí oheň vypaří vodu propastného, tak je vodní pára oteplována a když je překročen bod varu, tak vystupuje vzhůru do výše jako poletující sníh. To je tím míněno, že vidíme v šestém měsíci poletovati sníh. Ale protože voda ohněm je vypařena, tak se pohne pravá síla; přec však, když je tmavé, klidné, pohybuje se světlé; to se rovná stavu o půlnoci. Proto jmenují to adeпти čas živé půlnoci. V tento čas působíme s úmyslem na sílu, že vystupuje zpětně a správně sestupuje, jako sluneční kolo se vzhůru valí. Proto se říká: Ke třetí stráži vidíme sluneční kotouč oslnivě zářiti. Metoda obrácení upotřebí dechu, aby oheň životní brány vanul; tím se stane, že pravá síla přijde na své původní místo. Proto je řečeno: že vítr fouká ve vodě. Z jedné síly dřívějšího nebe vyvíjí se vycházející a vcházející dech pozdějšího nebe a jeho vzbuzená síla.

Cesta vede od křížové kosti nahoru ve zpětnějším způsobu až k vrcholu tvůrce a skrz dům tvůrce; pak jde dolů oběma poschodími ve správnějším způsobu do slunečního pletiva a oteplí ho. Proto je řečeno: Na nebi putující, jíme sílu počatého. Když pravá síla se vrátí do prázdnoho místa, stane se síla a postava bohatou a plnou, tělo a srdce veselá a radostná. Když nedosáhneme prací otáčením kola učení toho, jak mohlo by se nám podařit, moci nastoupiti cestu do dálky? Na čem záleží, je to, aby krystalisovaný duch zpět zářil na

duchovní oheň a vnějším klidem uprostřed prázdné dutiny nalézající se „oheň uprostřed vody vanul“. Proto je řečeno: Tohoto tajemství ještě větší tajemství: země, která není nikde, to je pravá domovina. Žák ve své práci nyní již pokročil do tajuplné oblasti; ale když nezná metodu tavení, jest se obávati, že ztěžka vnikne životní elixír. Proto mistr prozradil od dřívějších svatých přísně držené tajemství. Když žák nechá setrvávat krystalisovaného ducha uprostřed dutiny síly a při tom zachovává vnější klid, tak povstane v tmavé temnotě z ničeho jakési něco, to jest: objeví se Zlatá květina veliké jednoty. V ten čas rozlišuje se vědomé světlo od podstatného světla. Proto je řečeno: Drážděn vnějšími věcmi, se pohybovati, vede k tomu, že jde správněběžně navenek a stvoří člověka; to je to vědomé světlo. Když žák toho času, kdy se pravá síla hojně shromažďuje, nenechá správněběžně navenek, nýbrž zpětněběžně, tak to je životní světlo. Musíme užít metody otáčení vodního kola. Když vytrvale točíme, tak obrátí se pravá síla ke kořenu kapka za kapkou. Pak zastaví se vodní kolo, tělo je čisté, síla čerstvá. Jedno otočení jmenuje se oběh nebe; to co mistr Kiu jmenuje malým oběhem nebe. Když nečekáme, až síla je dostatečně shromážděna a použijeme jí, pak je v ten čas ještě příliš jemná a slabá a netvoří se elixír. Když je síla tu a my ji neupotřebíme, tak se stane starou a tvrdou a elixír se rovněž těžce tvoří. Když není ani starou ani jemnou, pak řídíce na ní úmysl ji použít, je to správný čas. To je, co Buddha myslí, když říká: Zjevy ústí do prázdna. To je sublimování semene do síly. Když žák tento princip nepochopí a nechá jí vyběhnout správněběžně, pak přemění se síla do semene: to je to, když se říká: Prázdno ústí do zjevů. Ale každý muž, který se tělesně spojí se ženou, pociťuje napřed rozkoš a pak trpkost; když semeno vyteklo, tak je tělo unaveno a duch zmalátněn. To dává zprvu čistotu a pak svěžest. Když je semeno přeměněno, tak je tělo zdravé a volné. Svět podává, že starý mistr Pong byl stár 880 roků, protože používal služebnou dívku, aby svůj život živil; to je ale neporozumění. Ve skutečnosti používal metody sublimace ducha a síly; V životních elixírech jsou často používány symboly, a tu je často oheň držícího srovnáván s nevěstou a voda propastného s hochem /puer aeternus/. Proto povstalo neporozumění, že mistr Pong svoje mužství nahradil ženstvím. To jsou později vzniklé omyly.

Ale adepti mohou jen upotřebit prostředek, převrátiti propastné a držící, když přistupují k věci pravdivé a upřímně se svým úmyslem, jinak nedá se uskutečnit smíchání čistě. Pravý úmysl podléhá zemi, barva země je žlutá; proto je symbolisován v knihách o životním elixíru žlutým zárodkem, klíčkem. Když propastné a držící se spojí, objeví se Zlatá květina, barva zlata je bílá. proto se užívá bílý sníh jako symbol. Ale světští lidé, kteří nerozumějí tajným slovům knih o životním elixíru, neporozuměli žluté a bílé v tom, že měli to za prostředek, aby se mohlo zlato dělati z kamenů. Není to bláznovské, hloupé?

Jeden starý adept pravil: Dříve znala každá škola tento klenot, jen hloupí neznali to úplně. Když si to promyslíme, tak poznáme, že staří ve skutečnosti pomoci ve svém vlastním těle jsoucí semenné síly dosáhli dlouhého života a neprodloužili své roky pitím a užíváním bůh ví jakého elixíru. Ale světští lidé ztratili kořeny a drželi se jen povrchu.

Knihy o elixíru také praví: Když správný muž /bílý magik/ použije obrácený /nesprávný/ prostředek, tak působí obrácené prostředky správně. Tím je myšlena přeměna semene do síly. Když ale zvrácený člověk, upotřebí správného prostředku, tak působí správný prostředek zvráceně, nesprávně. Tím je míněno tělesné spojení muže a ženy, z kteréhož se rodí děti. Pobloudilý člověk utrácí svůj nejvyšší klenot svého těla v nezřízené rozkoši a nerozumí, že má svoji semennou sílu opatrovat a zachovávat. Když pak síla je u konce, tak jde také tělo ke konci. Svatí a moudří neměli žádný jiný způsob by svůj život pěstovali, než zničití své žádosti a choutky a uchovati své semeno. Nashromážděné semeno přemění se v sílu a síla, když je jí hodně a dosti, dává silné tvůrčí tělo. Rozdíl mezi obyčejným a moudrým člověkem spočívá na upotřebení správněběžné a zpětněběžné cesty.

Celý smysl tohoto oddílu je řízen na to, udělati žáku jasným metodu naplnění oleje při styku se životem. Hlavní věcí při tom jsou obě oči. Obě oči jsou držadlo polárního souhvězdí. Jako nebe se točí okolo polárky jako středu, tak musí býti pánem pravý úmysl. Když pak je řeč o tom, že se dá položit základ ve stu dnech, tak musíme vzíti zřetel na stupeň pilnosti v práci a na stupeň síly tělesné konstituce. kdo je horlivý v práci a má silnou konstituci, tomu se podaří rychleji roztočiti vodní kolo zadní řeky. Kdo pak našel metodu, kterou harmonicky vzájemně spojí a sladí, ten může během sto dnů již dodělati elixír. Když je elixír hotov, tak je duch a síla čistá, srdce je prázdné, podstata zjevná a světlo vědomí přemění se ve světlo podstaty. Když pak upevníme světlo podstaty, tu přijdou sami od sebe ve styk propastné a držící. Když propastné a držící se smíchají, spojí, tak je nošeno nesené svaté ovoce, svatý plod. Vyzrání svatého plodu je působení velikého oběhu nebe. Další uskutečňování se zastaví u metody oběhu nebe.

Tato kniha se zabývá prostředkem ku pěstění těla a ukazuje zprvu jak začít díváním se na špičku nosu; zde je ukázána metoda přeměny; metoda upevnění a zanechání je vypsána v jiném díle, totiž Sü Ming Fang /metoda v životě pokračovat/.

Na základě podnětu Jana Lípy přepsali ze stejnojmenného samizdatu Františka Drtikola Marcel Brůx a Pavel Mareš Janovský.

Bezplatné internetové vydání překladu
Františka Drtikola
TAJEMSTVÍ ZLATÉ KVĚTINY
pro Vás ze stejnojmenného samizdatu
připravili
Marcel Brůx,
Pavel Mareš Janovský
a Jan Lípa
roku 2012.

Tento text je určen pouze pro soukromé studium.

Prosíme, akceptujte to.

Děkujeme!

© František Drtikol, 2012

© www.arahat.cz, 2012

<http://www.arahat.cz>

silamoudrosti@centrum.cz